

ANEŽKA

a kouzelná baletní sukýnka

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Markéta Vydrová

 pohádkové
čtení

bambôok®

ANEŽKA

a kouzelná baletní sukýnka

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

ANEŽKA a kouzelná baletní sukýnka

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7496. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Markéta Vydrová
Počet stran 80
Vydání 1., 2020

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

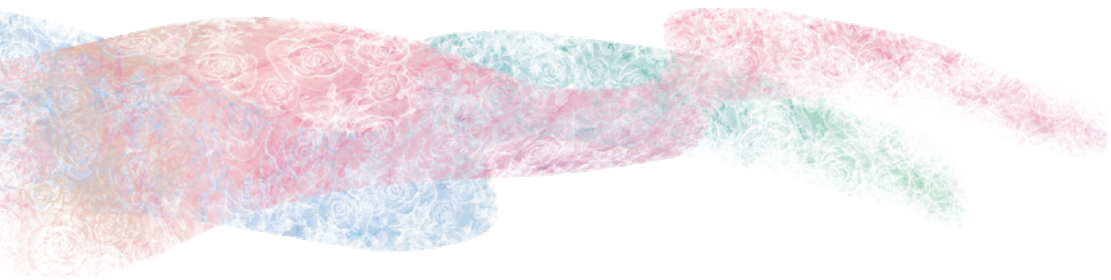
© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Markéta Vydrová

ISBN 978-80-271-1352-1 (ePub)
ISBN 978-80-271-1351-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-2243-1 (print)

OBSAH:

<u>Na nákupu</u>	7
<u>Setkání s vílou</u>	13
<u>Opravdu je kouzelná?</u>	18
<u>Uspaný drak</u>	23
<u>Čarodějné zkoušky</u>	31
<u>Mám, nebo nemám?</u>	38
<u>Zachráněný rybník</u>	43
<u>Jak z pekla ven?</u>	50
<u>Neobyčejná mince</u>	59
<u>Malí velcí kamarádi</u>	65
<u>Konec kouzlení</u>	73

Na nákupu

„Anežko, svačina!“ zavolala maminka z okna.

Anežka neměla na jídlo ani pomyšlení. Na čerstvě posekaném trávníku si právě zkoušela piruety a chůzi po špičkách. Chtěla by být baletkou, ale pan doktor jí to nedovolil. Prý na to má moc křehké kosti. Do žádného baletního kroužku tak sice chodit nemohla, ale zkoušela baletit alespoň tajně.

„Co tam zase vyvádíš?“ zeptala se maminka s úsměvem. Věděla, jak moc se Anežka touží stát baletkou.

Anežka si stoupla zpátky na celá chodidla. Nechtěla, aby ji maminka viděla na špičkách. Protože byla poslušná holčička, raději se hned rozeběhla zpátky domů.

„Myslíš, že baletky mají ke svačině bábovku?“ zeptala se maminky ještě dřív, než se pustila do jídla.

„Myslím, že baletky jedí úplně všechno. Jinak by neměly žádnou sílu,“ odpověděla maminka a přistrčila talířek blíž k Anežce. Vůně čerstvě ukrojené bábovky

skočila dívence přímo do nosu. Usmála se a s chutí se pustila do jídla.

„Můžu si půjčit nějakou tvoji sukni?“ zeptala se Anežka s plnou pusou.

„A proč?“ divila se maminka. „Vždyť ti bude velká!“

„Abych vypadala jako baletka,“ odpověděla hbitě Anežka.

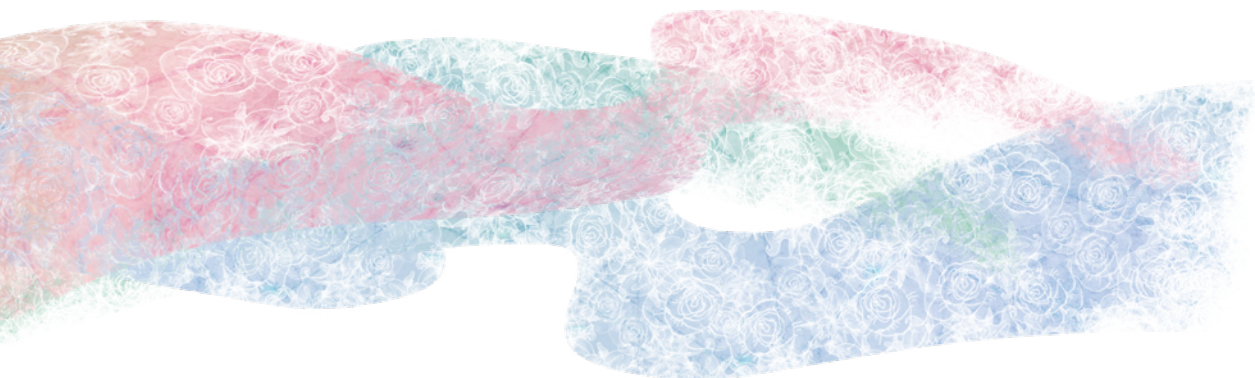
„Ale já přece žádnou takovou nemám,“ zamyslela se maminka.

„Máš! Tu kytičkovanou,“ věděla hned Anežka.

„Ale ta je pro tebe moc dlouhá,“ namítala maminka.
„Přišlápneš si ji, upadneš a zlomíš si ruku nebo nohu.“

„Nepřišlápnu, neupadnu!“ slibovala Anežka a podívala se na maminku svými krásnými modrými kukadly.

Tomu pohledu maminka nedokázala nikdy odolat. A tatínek už vůbec ne.

„Tak víš co? Zajedeme do města a po nějaké baletní sukýnce se podíváme,“ navrhla maminka.

„Jó! Mami, ty jsi zlatá!“ radovala se Anežka. Vyskočila od stolu a omotala mamince své hubené ručičky okolo krku.

„Pojedeme hned teď!“ nemohla se dočkat Anežka.

„Počkej, počkej! Nejdřív musíme uklidit nádobí ze stolu,“ brzdila ji maminka. Anežka se hned bez odmlouvání pustila do úklidu. Odnosla do myčky svůj talířek a opatrně z ubrusu smetla zbylé drobečky. Teprve pak mohly vyrazit do obchodu.

Anežka se na baletní sukýnku moc těšila, ale s maminkou nemohly na žádnou natrefit. Prošly spoustu

obchodů, ale tu, po které Anežka toužila, nikde neměli. Maminka už si pohrávala s myšlenkou, že by z komory vytáhla šicí stroj, oprášila ho a ušila sukni ze staré záclony. Moc se jí do toho nechtělo, ale pro Anežku by udělala cokoliv.

„Hele, mami!“ vykřikla Anežka náhle v jednom z obchodů. Maminka leknutím málem nadskočila, byla zrovna zabraná do přemýšlení o šití.

„Támhle!“ dodala Anežka a táhla maminku směrem ke stojanu, na kterém visely dětské sukničky.

Než ke stojanu dorazily, jedna krajková sukýnka sama od sebe spadla na zem. Anežka ji chtěla zvednout a vrátit zpátky, ale neudělala to. Bylo jí totiž jasné, že je to přesně ta sukně, po které tolik toužila. Vzala ji do rukou a obdivně si ji prohlížela.

„Musíš si ji nejprve vyzkoušet,“ vybídla ji maminka. Anežka tedy šla i se sukýnkou do kabinky s těžkým závěsem. Když si sukýnku vyzkoušela, radostí jí poskočilo srdíčko. Seděla jí jako ulitá! A tak bylo rozhodnuto.

Domů odcházely obě s úsměvem na rtech a s baletní sukýnkou v tašce.

Setkání s vílou

Když se vrátily domů, tatínek už je čekal.

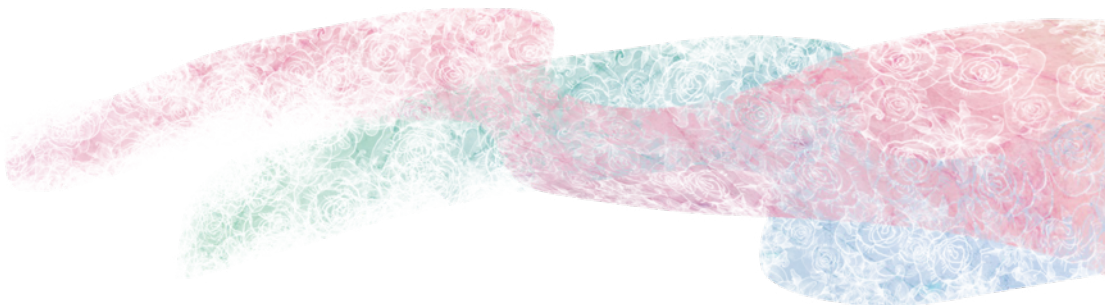
„Kde jste byly?“ zeptal se trochu vyčítavě a trochu s úlevou, že jsou v pořádku.

„Promiň,“ omlouvala se maminka. „Zapomněla jsem ti napsat vzkaz. Byly jsme nakupovat.“

Anežčiny kroky vedly rovnou do pokojíčku k velkému zrcadlu. Hned si sukýnku oblékla a pak se utíkala ukázat tátovi.

„Ale, copak to tu máme za princeznu?“ zeptal se s úsměvem a zvedl Anežku do vzduchu.

„Já nejsem princezna, ale baletka,“ opravila ho.

Tatínek chápavě přikývl, postavil Anežku zpátky na zem a posadil se ke kuchyňskému stolu. Zatímco se maminka pustila do přípravy večeře, rozložil si noviny a pustil se do čtení. Skoro každý článek komentoval.

Anežka nadšeně odběhla do svého pokojíku. V baletní sukýnce jí baletění půjde určitě mnohem lépe. Potřebovala ji okamžitě vyzkoušet. Zavřela dveře pokojíčku a po špičkách se prošla po měkkém koberci. Postavila se před zrcadlo a udělala holubičku. V nadýchané krajkové sukýnce si připadala lehká jako ptáček. Jindy musela stát na celém chodidle, ale teď to zvládla jen na špičce. Usmála se na sebe.

Čas najednou utíkal rychleji než obvykle. Než se Anežka nadála, už ji maminka volala k večeři. Ke stolu se holčička posadila v nové sukýnce. A nechtěla ji sundat dokonce ani na spaní.

Než si lehla do postele, napadlo ji, že ještě nezkusila udělat piruetu. Třeba jí půjde taky tak snadno jako holubička. Se zavřenýma očima se třikrát zatočila směrem doprava. A pak se to stalo...

Když Anežka oči opět otevřela, nestačila se divit. Už nebyla ve svém pokojíčku. Stála uprostřed lesního paloučku. Přímo na mechovém koberci. A nebyla tam sama. Okolo ní tančily víly.

Anežka hned poznala, že jsou to pohádkové víly. Snažila se je napodobit. Vznášely se lehoučce jako lístečky ve větru. Když se Anežka odrazila, cítila se stejně lehoučce. Takový pocit ještě nikdy nezažila. Leda když ji tatínek vyhodil do vzduchu a pak ji znovu chytil. Lehký větřík se opíral do její baletní sukýnky, takže ve vzduchu vydržela mnohem déle. Poskakovala, dělala

otočky a holubičky na špičce jedné nohy. Napodobovala všechno, co dělaly víly, a byla opravdu šťastná. Vůbec jí nevadilo, že neví, kde je, a že tam nejsou její rodiče.

Z tanečního soustředění ji vytrhl až tichý pláč. Zastavila se, aby zjistila, co se stalo. Jedna víla se roztančila tak, že šlápla mimo mechový koberec. Ostnatý šlahoun lesní ostružiny ji šlehl přes nožku, a tak na ní teď měla ošklivý krvavý šrám.

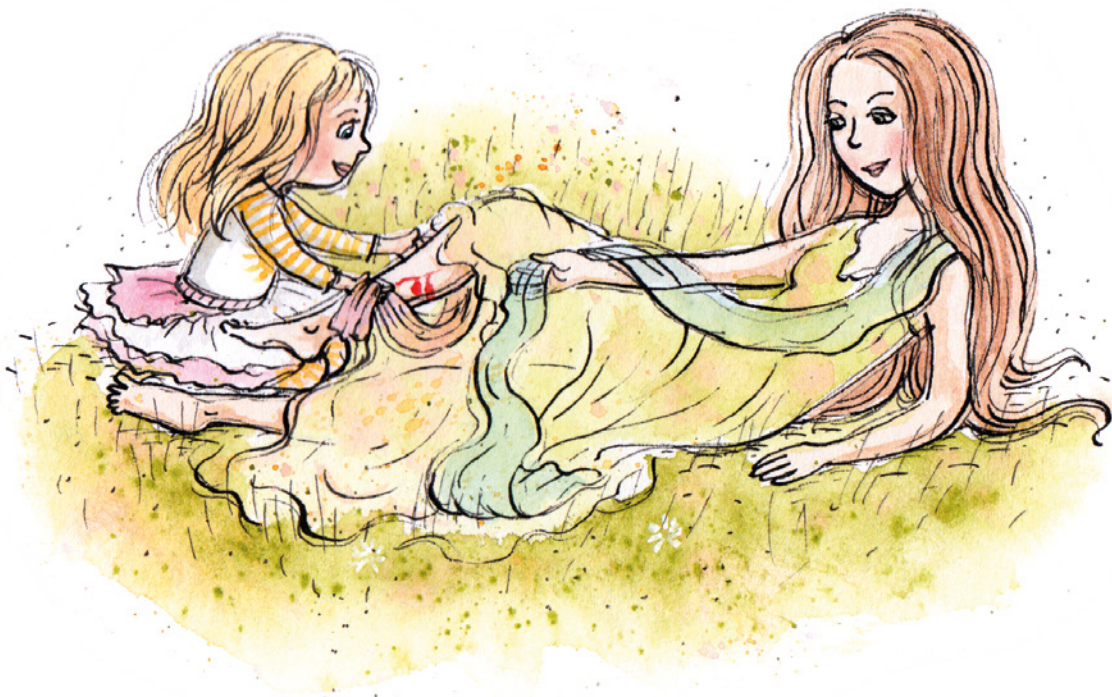
„Já ti to ovážu,“ nabídla se Anežka. Odřená a poškrábaná byla často, takže věděla, jak takovou ránu ošetřit.

Náplast ani obvaz s sebou neměla, a tak se rozhodla, že použije svou sukýnku. Odtrhla jeden krajkový volánek. Pofoukala víle bolístku a pak jí začala nožku jemně omotávat. Krásné víle přestaly téct slzy z očí. Usmála se na Anežku a hezky jí poděkovala. Za odměnu jí dala hedvábný šál, který měla vpletený do vlasů.

„To máš na památku,“ řekla a pak dodala, „je kouzelný.“

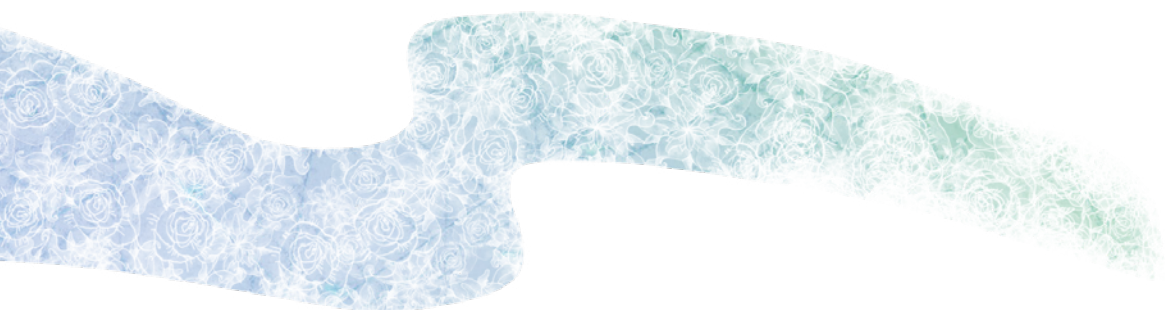
Anežka nestihla ani poděkovat, natož aby se zeptala, jak umí šál kouzlit. Najednou byla zpátky ve své posteli. Po tolika zážitcích okamžitě usnula.

Opravdu je kouzelná?

Když se ráno Anežka probudila, nejprve si pomyslela, že se jí jen zdál zvláštní sen. Okamžitě odhodila peřinu. Sukýnku měla stále na sobě. Hned kontrolovala, jestli opravdu chybí jeden z volánků, který dala víle místo obvazu. Suknička byla neporušená. Dokonce se v posteli ani moc nepomačkala.

„Tak se mi to asi jenom zdálo,“ povzdechla si a pustila se do stlaní postele. Když natřepávala polštář, vykoukl na ni cíp hedvábného šátku. Byl to přesně ten, který dostala odměnou od víly. Jak je to možné? Kde se tady vzal? Že by opravdu byla na paloučku spolu s vílami? Do koupelny odešla Anežka s hlavou plnou otazníků.

Rodiče si nevšimli, že dívka nad něčím usilovně přemýšlí. Mysleli si, že je jenom rozespálá. Anežku ale napadlo, jestli za ta kouzla nemůže její nová sukýnka. V obchodě nejdřív sama spadla z věšáku a v noci ji přenesla mezi víly. Byla si jistá, že sukýnka umí čarovat, jen nevěděla, jak to dělá.

Když se umytá a učesaná posadila ke stolu, nevydržela to a svěřila se.

„Ta sukýnka je kouzelná!“ oznámila Anežka u snídani rodičům. Chystala se jim vyprávět, co všechno díky ní zažila, ale maminka jí skočila do řeči.

„Já vím, taky se mi moc líbí,“ odpověděla Anežce, ale o opravdovém kouzlení baletní sukýnky neměla ani potuchy. Rodiče spěchali do práce a Anežka musela do školy, a tak se o kouzlech nakonec nikdo nedozvěděl. Bylo to Anežčino velké tajemství.

Ve škole celou dobu dumala nad tím, jestli se jí zase podaří navštívit víly. Co má udělat, aby se to stalo? Stačí si do postele lehnout v sukýnce? Nebo by se v ní měla třikrát zatočit dokola, jak to udělala posledně?

„Pokračovat bude Anežka,“ pronesla najednou paní učitelka. Holčička by jí ráda vyhověla, ale nevěděla, v čem má pokračovat. Vůbec netušila, co se ve vyučování dělo. Celou dobu myslela jen a jen na svou sukýnku.

„Já nevím,“ odpověděla zahanbeně.

„Co nevíš?“ zlobila se paní učitelka. „Máš pokračovat ve čtení,“ připomněla jí. Ostatní děti měly před sebou na lavici otevřenou učebnici, a tak si ji Anežka honem otevřela na stejné stránce. Stejně ale nevěděla, co má přečíst. Jirka, který seděl vedle ní, jí pomohl. Prstem ukázal na místo, kde měla pokračovat ve čtení. Anežka tedy začala číst. Myšlenky na kouzelnou sukýnku se v její hlavě na chvíli rozplynuly.